

derfor, at der maa gjøres en Undtagelse, saasnar man har Visshed for, at en Skattehæder har gjort sig skyldig i en Fortielse af den klare Sandhed. I Lovudkastet findes der heller ikke nogen Bestemmelse om, hvad der skal skee, naar Sandheden forties. Naar Lovudkastet ophøies til Lov, vil det af de Folk, som have Samvittighed, dertil kunne paaberaabes: Der er ingen Forpligtelse til at sige Sandheden. Rigsaaltdt indeholdes der i Loven Noget om, hvorvidt Vedkommende skal straffes for falsk Eed. I denne Henseende skal jeg tillade mig at erindre om, at der i Motiverne i den Retning er henvisst til Forhandlingerne i 1850 og 51, hvor der var taget Hensyn hertil, men noget Rignende findes ikke i det nærværende Lovudkast; men jeg troer ikke, at en saadan Bestemmelse her ganske kan forbigaaes, da dens Udelabelse hos vistnok ikke faa vil fremkalde den Tanke: Ja, i Grunden vil man ikke tage det saa nøie med Fortielsen af Sandheden og falsk Eed.

Vi maae betragte det foreliggende Lovudkast som en Begyndelse til en Forandring af vort hele Skattevæsen, og navnlig vil jeg bede de ærede Medlemmer heraf Thinget, der ere bosatte udenfor Kjøbenhavn, om vel at mindes, at der her er Spørgsmaal om en Skat, som maa skee om en kortere eller længere Tid i en lignende Form vil komme til at falde tilbage paa dem; netop denne Betragtning gjør, at man i Henseende til hele Lovens Form og den derved etablerede Oppebørselsmaade af Skatten maa være temmelig nøieregnende. I Lovudkastet favner jeg i den Henseende adskillige betryggende Bestemmelser. Jeg vil saaledes tillade mig at spørge, om det skal være en almindelig gjældende Regel i Danmark, at vedkommende Rigningscommissions Medlemmer selv skulle sætte sig i Skat; jeg veed ikke, hvorledes Forholdet nu er med Hensyn til Hjelpe-skatten; men jeg kan ikke ansee det for noget Helbigt, at Medlemmerne af Rigningscommissionen sætte sig selv og deres nærmeste Beslægtede og Besvognede i Skat, og i saa Henseende skal jeg tillade mig at minde om, at under Forhandlingerne i 1850—51 var der netop foreslaaet en Bestemmelse, som gif ud paa,

at Skatten for Rigningscommissionens Medlemmer og for deres nærmeste Beslægtede og Besvognede blev fastsat ikke af Commissionens Medlemmer selv, men af Andre. I Forhandlingerne fra hiin Tid findes der ogsaa forskellige Bestemmelser om, hvorledes Borgerne under visse Omstændigheder kunne fritages for at indtræde i Rigningscommissionerne. I den Henseende maa det ikke lades ubemærket, at jo større Beløb, der vil blive Spørgsmaal om at paaligne, desmere vil det affrække Folk fra at indtræde i disse Commissioner. Det gjør et underligt Indtryk, naar man gennemlæser de forskjellige Lovudkast, vi i disse Dage ere blevne saa rigt begavede med, at see, hvor uoverensstemmende dermed de Hensyn ere, som man har taget ved det foreliggende Lovudkasts Udarbejdelse. I Lovudkastet om en Sog- og Hænderet vil man saaledes finde, at der er taget meget Hensyn til Borgerne, forsaavidt angaaer deres Indtræden i de Functioner, hvorom der der er Tale. Det vil saaledes erindres, at der i dette Lovudkast findes en speciel Paragraph, hvis Følge der efter Forløbet af et vist Aaremaal indtræder Fritagelse for de Paagjældende, ligesom det tillige er antydet, at Fritagelser ogsaa ellers kunne finde Sted. Det er mig derfor ikke klart, hvorledes man er gaaet frem ved Udarbejdelsen af disse Lovudkast, der jo alle ere gennemgaaede i Hans Majestæts Gehejmsraad, idet det ene Lovudkast indeholder saa omhyggelige Bestemmelser i den antydede Retning, og det under Forhold, som dog virkelig ere af mindre Betydning, medens noget Tilsvarende aldeles ikke findes i et andet Lovudkast, uagtet dette paalægger Medborgere en Forretning, som, idetmindste efter min Opfattelse, er meget pinlig. — Jeg maa fremdeles bemærke, at der med Hensyn til Overligningscommissionerne er enkelte Tvivl, som have paatrængt sig mig, idet jeg har gennemgaaet vedkommende § i Lovforslaget. Efter Ministeriets Udcast skal Overligningscommissionen bestaae af 3 Medlemmer, der skulle fungere i en vis Tid, jeg troer 3 Aar, og derpaa paa eengang gaae af; men det forekommer mig, at en saadan Bestemmelse staaer i en væsentlig Strid med den Regel, som ellers følges i den Slags Forhold, hvor der er Spørgsmaal om at bevare en vis